

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

—
 Ἐτησίαι ..... Δραχμ. 3.
 Ἐξάμηνος..... Δραχμ. 2.
 Τριμήνος..... Δραχμ. 1.
 Ἐξωτερι κοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17- Ὀδὸς Σολωμοῦ-17

—
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
 λεπτὰ 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἀπριλίῳ 1903.

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Ἦμην ἐν τῷ δωματίῳ μόνος.

Ἀπέναντί μου ἕπαιχε παλαιὸν γραφεῖον τὸ ἵπσιον ἔρωσ τῶρα ἐχρησίμευε διὰ πᾶσαν ἀλ-
 λην ἐργασίαν παρὰ εἰ ἐκείνην τὴν ἵπσιαν προ-
 ωρίσθη· σφίγης ἤκεισθη ἕνας τριγυρὸς ἀπὸ τοῦς
 συνήθεις ἐκείνου τῶν ἐπίπλων καὶ τὸ τρύξιμον
 ἐκείνο μετ' ἐφάνη ὡς διαμαρτυρία τῶν τόσων φι-
 λιπῶν οἰσθημάτων καὶ πολλαῶν ἐρώτων τοῦς
 ἵπσιους περιέλειεν ἕνα κυρτᾶρι τοῦ γραφεῖου
 ἐκείνου, εἰς χειρὸς αὐτοῦ καὶ γὰρ γὰρ τὰ παρη-
 γερῶσ καὶ δοῦν ὅτι ἐν τῷ ξέγασσῃ ἢ μάλλον
 γὰρ γὰρ τὰ διαβάσσω ἄλλη μιὰ φερὰ καὶ παρη-
 γερῶσ κάπως τῶρα πεῦμαινα χωρὶς φίλους καὶ
 ... με καρδιά, ἐπλησίασα τὸ τραπέζι· εἶδῶ ἦτο
 ὁ φάκελλος πεῦ περιείχε τῆς σκόρπιος σελίδος τοῦ
 ἡμερολογίου μου κάθε μιὰ μετ' ἐθιμίζε καὶ ἀ-
 πὸ ἕνα ταξίδι, μιὰ ἐκδρομὴ, ἕνα ὠραῖο ἵπει-

σάδιο καὶ διαβάζοντας ἀναπλοῦσα τὸν ὠραῖο
 ἐκείνο καιρὸ πεῦ ἡμέριμος καὶ ἡσυχος ἀνέπνεα
 τὸ ἴδιον καὶ ἐπαῖξα μετ' τῆς φίσι· ἐκεί στή θέσι
 τοῦ ἦτο ὁ ἕλλος σάκελλος, ἐν τὸν ἀνείξα ἔρωσ
 γιατί ἐν ἡθελαν ἄνείξω... παλῆς πληγές· ἀλλὰ
 καὶ χωρὶς γὰρ τὸν ἀνείξω ἔρωσ τὸν εἶδα πέρασαν
 ὁπὸ μπροστά μου πολλοὶ πεθομένει, ἔρωτες πολ-
 λές πεθομένες ἐλπίδες καὶ... ὀπίστευτον...
 πολλὰς πεθομένες... ἐρωμένες· τὸν ἄφρα στή
 στή θέσι τοῦ με πικρὸ μεδίωμα, γι' ἀνείξα ἕναν
 ἄλλο φάκελλο ἐγνώθη γεμάτο γερῶματα· καθ'
 ἕνα ἀπὸ οὗτὰ μετ' θιμίζε καὶ ἕνα παλῆο ζῖδο
 καὶ μετ' παλῆα ἵπσι. Ἐδιάσσω πολλὰ καὶ
 πολλὰ ὄφθα ὀφρατῆρητα· ἀλλὰ μετ' φερῖαν
 ἕνα οἰσθημα χαρᾶς ἀλλὰ μέκαναν γὰρ γελᾶσω
 καὶ ἄλλα μετ' ἄφραν ἀποθῆ· ἄφρα εἶ γὰρ τὰ
 μαζέωσ καὶ γὰρ κλείσω τὸ κυρτᾶρι ἀλλὰ στά-
 θηκα εἰς ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔπεσε στά μάτια μου·
 ἦταν λίγο κίτρινο ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ ἀρκετὰ λε-
 ρωμένο· τὸ ἀνείξα μετ' εὐλόθεια καὶ ζωντανός τό-
 τε διάθηκε ἀπ' ἐμπρός μου ὁ καλλίτερός μου
 φίλος, πεθομένος χρόνια καὶ χρόνια τῶρα· ὅσων
 γὰρ τὸ καταλάβαινε πῶσ θὰ πεθάνη καὶ μετ'
 γραφε κεί μέσα!

«Ανήφορος πολύς, κευράστηκα, βλέπω τὸ δρόμο ἐπάνω καὶ φοβούμαι μήπως δὲν μπορέσω ἄλλο νὰ προχωρήσω· ἓνα μόνο μὲ συγκρατεῖ: μιὰ ψυχὴ ποῦχω δίπλα μου· ὅσα πηγαίνουμε μαζί κάνω κευράγιο· ἀλλ' ἂν μ' ἀφίση θὰ πέσω καὶ δὲν θὰ σηκωθῶ πειά... νὰ, μ' ἄρ-
σε !. καὶ ὅμως περίεργο ὁ δρόμος τῶρα μού φαίνεται πεῖο μικρός. Μερικοὶ πᾶν ποῖο μπροστά ἀπὸ μένα καὶ ὅταν φθάσουν στὴ ἄκρη πέφτουν· φαίνεται ἀπὸ κάτω εἶνε βᾶθος· γιατί δὲν τοὺς βλέπω πειά· ἄλλους πάλι τοὺς βλέπω καὶ πηγαίνου-
ν πεῖο πάνω λές, κεῖνε κεῖ δρόμος ἂν καὶ δὲν φαίνεται τίποτε. Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ φθάσω κεῖ ποῦ πέφτουν οἱ πρώτοι, ἔχω μεγάλη πεποι-
θησι πῶς ὁ δρόμος ποῦ τρέχω εἶνε ἡ ζωὴ καὶ τὸ βᾶθος ἐκεῖνο στὸ ὅποιο τῶρα φθάνω, ὁ τά-
φος· μὴν τὸν ξεχάνης ὅταν περναῖς νὰ τοῦ ρίπτῃς κανένα ἄνθος νᾶνε ἐνθύμημα καὶ κόσμημα γιὰ τὸν ἀδελφικό σου φίλο Α. ποῦ τῶρα πεθαίνει.»
Ἐνα δάκρυ ἐκύλισεν ἐπάνω στὸ γράμμα καὶ μαζί μ' αὐτὸ τῶκλεια καὶ τῶβαλα στὴ θέσι του . . . .

Ἀρέσως ὕστερα σηκώθηκα καὶ ἐτράβηξα νὰ πάω στὸ κρεβάτι τοῦ φίλου μου, ἐκεῖ ποῦ κοιμάται τὸν αἰώνιον ὕπνο· δὲν τὸν ξέχασα, πῆρα μαζί μου καὶ λίγους μενεξέδες γιὰ νὰ ἐπανα-
λάβω μιὰ ἐπιθυμία του ποῦ ἐζητοῦσε ἀπὸ μένα: νὰ τοῦ στολίσω τὸ τάφο μὲ λίγα ἄνθη ποῦ τόσο τάγάπησε στὴ ζωὴ.

Εἶχα φθάσῃ στὸ Ζάππειο· τὴν ὥρα ἐκεῖνη συνείθιζε στὸ ἴδιο μέρος νὰ περιπατῇ Ἐκεῖνη. Εἶχα μέρες καὶ μέρες, ἴσως μῆνα νὰ τὴν δῶ· σήμερα ἤμουνα πεῖο εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς δὲν ξέρω, τὴν συνήντησα ὅμως· ἦτο ὠχρὰ καὶ κα-
ταβεδλημένη τὸ ὄρατο ἐκεῖνο χρῶμα ποῦ ἐφο-
τεβολοῦσε στὸ πρόσωπό της ἔλειπεν, ἦτο πρὸ πω-
λοῦ ἄρρωστη φαίνεται· δὲ πρόφτασα δὲ καλὰ νὰ τὴν κυττάξω ἢ νὰ τῆς μιλήσω ποῦ μὲς τὸ βλέμμα της διέκρινα κᾶποια ἀόριστη ζηλοτυπία·
ἐζήτησα ναῦρω τὴν αἰτία ἀλλὰ δὲν ἄργησε πολὺ καὶ μούπε.

— Γιὰ ποῖον εἶν' αὐτὰ τὰ ἄνθη ;
Κάθε ἄλλο θὰ προτιμοῦσα νᾶταν τὸ ἀντικει-
μενο τῆς ζηλοτυπίας της παρὰ τὰ ἄνθη ἐκεῖνα· αἰσθημα ξένο, φόβος ἄλογος μὲ κατέλαβε καὶ

χωρὶς νὰ θέλω μούφυγε ἀπ' τὸ στόμα ἓνας στε-
ναγμός πόνου καὶ ἡ μορφή μου διετύπωσε σιω-
πηλὴ ἄρνησι στὴ ἀπαιτησί της. Ἐκεῖνης ὅμως τὸ πρόσωπο ἄρχισε νὰ χρωματίζῃ μιὰ ἐλαφρὴ
κοκκινάδα, τὰ μάτια της ἔστραψαν ἀπὸ θυμὸ καὶ μὲ βία μᾶρπαξε τὰ ἄνθη.

— Αὐτὰ μού ἀνήκουν· καλλίτερα νὰ στο-
λίσουν τὰ στήθη μου παρὰ . . . . ἐφώναξε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη, ξερὴ καὶ ἀπεμακρύνθη.

Δυὸ τρεῖς ἡμέρες ὕστερα ἀκολουθοῦσα ἓνα νεκρικό φέρετρο ἀπλό καὶ σεμνὸ ὅαν τὸ περι-
χόμενὸ του.

Ἐκεῖνη εἶχεν ἀποθάνῃ.
Στὴ πάλλευκη νεκρική της φορεσιὰ ὁ προσε-
κτικός ἀκόλουθος ἔβλεπεν ἓνα μπουκέτο μενεξέ-
δες μαραμένους.

Ἦσαν οἱ μενεξέδες ποῦ μᾶρπαξε ! μού τοὺς ἔρπαξε νὰ τοὺς πᾶρ μόνῃ, ἐκεῖ ποῦ τοὺς πῆ-
γαῖνα.

Ἦσαν οἱ μενεξέδες ποῦ δὲν ἄρρησε νὰ στολί-
σουν μιὰ μαρμαρένια πλάκα γιὰ νὰ στολίσουν σήμερα τὰ στήθια της !

Αἶνος.

ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΕΣ

— Τὸ Πρῶτο φιλί —

Ἦρτε στὸ μικρὸ ἀτελιέ, στὸ φτωχὸ μου ἐρ-
γαστήριον, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ὄρω ποῦ ἀπὸ τόσο καιρὸ τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ καὶ κυττοῦσε τῆς ἀ-
κουαρέλλες ποῦ ἦσαν κρεμασμένες στὸ τᾶχο, γιὰ νᾶβρῃ κείνη ποῦ θὰ φχαριστοῦσε καὶ τοὺς δυὸ !

Ἐγὼ ποῦ ἐργαζόμενα μιὰ εἰκόνα, τὴν εἶδα νᾶχῃ τὰ μάτια της καρφομένα πάνω σὲ μιὰ μι-
κρὴ ἀκουαρέλλα «τὸ πρῶτο φιλί» — ποῦ χωρὶς νὰ κολακεύσω τὸν ἑαυτό μου — ἦτανε πᾶρα πολὺ πετυχημένη τόσο γιὰ τὴ λεπτὴ ἰδέα ὅσο καὶ γιὰ τὴ καλὴ της ἐκτέλεσι.

Τὴν ξεκρέμασε καὶ ἦρτε κοντὰ μου καὶ κυ-
τῶντας στὴν εἰκόνα μέσα μού εἶπε μὲ τὴ γλυ-
κειὰ της φωνή :

— Μού δίνεις τὸ πρῶτο φιλί ; . . .

Μὰ τὴν κύτταξα μὲ τέτοιο βλέμμα ποῦ ἀ-
μέσως εἶδα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο προσωπάκι νὰ γίνε-
ται κατακόκκινο καὶ στὰ μάτια της νὰ πλανιέ-
ται ἓνα κᾶτι ἀόριστο, ἓνα μειδίαμα ἀγγελικό. . .
Καὶ τὰ χεῖλη της τὰ κεραλένια νὰ ψυθιρίζουν:

— Ἄν διστάζεις τὸ πέρνω . . . ἐπ' ἀνταλ-
λαγῇ . . .

Ἀπρίλις 1903. Ροδόλφος.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

22

Ἡ φύσις ἔπλασε τὰ χόρτα ἀπαλότατα,
ἀλλὰ τὰ βόδα μὲ ἀγκάθια καὶ ἀγκιλώνου·
ἔτσι· στῆς ἀσχημες τὴν πίστι δῶρον ἔδωσε,
καὶ στῆς ὠραῖες ἀστασία καὶ πληγώνου.

Μὰ δὲν θὰ ζήσω γιὰ τὴν πίστι μὲ τῆς ἀσχημες,
ὅαν νυχτερίδα ποῦ τὸ σκότος τὴν εὐφραίνει,
ἀλλὰ αἰώνια θὰ πετῶ μέσα στῆς ὠμορφες,
ὅαν πεταλοῦδα ποῦ τὸ φῶς ζῇ . . . καὶ πεθαίνει.

23

Ὅαν ἄνθη κήπου καὶ ἀγροῦ τὸν ἔρωτα σκορποῦνε,
καὶ ἡ βσιλοποῦλες
μὲ τὰ παλάτια τὰ χρυσᾶ, καὶ ἴστα βουνα ποῦ ζοῦνε
φτωχὰ, ἢ βοσκοποῦλες.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, ἀγάπη μου, μὲ στὴν καρδιὰ γλυ-
εῖο μού φέρνεις, φῶς μου, [κᾶθᾶ,
ποῦσαι φτωγὴ ὅαν χωρική, ἀλλὰ] στὴν ὠμορφάδα
βσιλίσινα τοῦ κόσμου.

24

Μὲ ἔρέλλαναν τὰ κάλλη σου, νὰ κρατηθῶ περὶ δὲν
καὶ στῆς καρδῆς τὰ βέθη, [μπορῶ,
τὸν φλογερὸ μου ἔρωτα, ποῦ κράταγα τόσο καιρὸ,
ὁ κόσμος θὰ τὸν μᾶθη,

Ὅπου σὲ βρῶ ἴστα πόδι σου, χωρὶς τὸν κόσμον νὰ
θὰ πέσω, νὰ ὑμνήσω [ντραπῶ,
τὰ δροσερὰ τὰ κάλλη σου, τὸν ἔρωτά μου νὰ σοῦ πῶ,
καὶ κ'εῖ ἄς ξεψυχήσω.

Γεώργιος Ψυμικάκης.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

—ο—

Ἐκάθητο βεμβώδης τὴν ἀριστερὰν ἐπακουμ-
βῶν ἐπὶ τῆς ἐμπροσθεν αὐτοῦ τραπέζης καὶ κρα-
τῶν τὸ μέτωπόν του. Τὸ βλέμμα του ἐφέρετο
ἀπλανὲς πρὸς τὸ στερεώμα αὐτίνος διαφαίνετο
ἐλικσειδῆς κάταστρος ταινία διὰ τοῦ ἡμιανοί-
κτου παραθύρου.

Ἐφαίνετο, ὅτι μῶλις εἶχεν ἀναρρώσῃ ἐξ ἀσθε-
νείας σοβαρᾶς ἣτις εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τοῦ προσώ-
που του ὠχρότητά τινα, ἣτις προσέδιδεν εἰς τὴν
ὄψιν του τι τὸ συμπαθητικόν. Αἰφνης ἀνεστῆναξεν
ἐνῶ ὁ βραχίον του ἀδρανῆς κατέπεσεν ἐπὶ τῆς
τραπέζης ἀνατρέψας μικρὸν τι ἐκ νικελίου με-
λανοδεχεῖον.

Ἐξηγαγε τὸ ὰρολόγιόν του, παρετήρησε καὶ
ὄυς ἀδρὰ δάκρυα ἐκύλυσαν εἰς τὰς παρειάς του.

—Τοιαύτην ὄραν ἄλλοτε περιεπάτου μετ'
ἐκεῖνης . . . ἐψυθίρισε τεταραγμένους κλίνων τὴν
κεφαλήν . . .

—Ἦδη . . . τί σκέπτομαι λησμονῶ ὅτι εἶμαι
κατηραμένος ;

—Ἐἴξευρα ὅτι εἶσαι ἀφηρημένος καὶ ὄμνε Γε-
ῶργο μὰ δὲν ἐπίστευα καὶ τόσο διέκοψε φωνή
τις συγχρόνως δὲ χαρίεσσα ὄψις μετρίου ἀνα-
στήματος ἐπλήρωσε τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

—Λησμονεῖς ὅτι πλησιάζου ἐννεὰ καὶ τὸ θέ-
ατρον ἀρχίζει τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς ;

—Ἄφησέ με φίλε μου Κώστα διότι δὲν εἶ-
μαι καλὰ· αἰσθάνομαι σφεδρὸν ζάλην ἣτις μὲ
κρατεῖ καθλωμένον σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα ἀπὸ
τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐχωρίσθημεν.

—Χὰ, χὰ ! δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ ὠνευρεῖθης
καὶ πάλιν ἐκεῖνην ἢ θὰ ξαναδιάβασες καμμίαν
ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς της. Πλησιάζω νὰ σὲ βρῶ
μὲ κατὰλαβες ; ἂν δὲν τὰς κάψῃς ἐσὺ θᾶ σοῦ
τὰς κάψω ἐγὼ, κατὰστρεψέ τας σοῦ λέω· γιατί
αὐταὶ θὰ φᾶν τὸ κεφάλι σου.

—Οὐδέποτε περιμένα τοιαύτην συμβουλήν
ἀπὸ σένα καὶ ὄμνε Κώστα. Σὺ ὅστις γνωρίζεις
τί μοὶ εἶνε ἐκεῖνη ἐπομένως καὶ αἰ ἐπιστολαί
της, οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ ἐκφρασθῇς κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον.

—Τότε πώς θέλεις, υπέλαβεν ὁ Γεώργιος καθήμενος ἐπὶ τινος ἔδρας, κάθου καὶ κλαίει ἐν ᾧ αὐτῆς; καρρὶ δὲν τῆς καίεται.

— Ἄς ἀρήσωμεν αὐτὰ ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ θέατρον· ἔχεις ἀκόμη καιρὸν δέκα λεπτά πῆγαινε δὲν πρέπει εἰς αἰτίας μου νὰ χάσης καὶ σὺ τὴν διασκεδασίν σου.

Ὁ Κώστας ἀνηγέρθη.

—Θὰ πηγαίνω μόνον καὶ μόνον διότι θὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ ἡ Σοφία μου μὲ τὴ θεία της, μὴ τὸ ἔγραψε τέσσαρες φερές ἂν ὅμως ἰδῶ ὅτι ἀπεισιάζει θὰ ἔλθω νὰ κλαύσωμεν μαζὶ ἂν καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια δὲν μὲ κουστίζει καὶ τόσον ἡ ἀγάπη της διότι τὴν... ἐσυνείθισα πλέον· ἔχε ὅμως τὸ νοῦ σου ἂν σὲ ξαναεἰδῶ κλαυμένον ἢ συλλογισμένον νὰ γνωρίζεις ὅτι θὰ χαλάσωμεν πλέον τὴν φιλίαν μας.

— Ἀπέτυχες στὴ πρώτη σου ἀγάπη; Θὰ ἔχεις λαμπρὰν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν δευτέραν.

Ὁ Γεώργιος ἐκλίνη τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ μὴ ἤκουσεν τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Κώστα.

Ὁ Κώστας εἶχε φθάσει εἰς τὴν θύραν ὅτε ἐπιστρέφων ἐξήγαγε τὴν σιγαροθήκην του καὶ λαβὼν σιγάρον προσέφερεν εἰς τὸν Γεώργιον.

—Νὰ πάρει καὶ ἓνα σιγαρέτο Αἰγυπτιακὸ νὰ σοῦ φύγουν οἱ καυμοὶ εἶνε ξέρετε φίνο· μὴ ἔσται μερικὰ κάποιος ἐξαδελφός μου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Γεώργιος τὸ ἔλαβε μηχανικῶς ἐνῶ δὲ ὁ Κώστας ἐξήρχετο σφυρίζων ἄσμα τῆς λαϊκῆς μεύσης αὐτὸς ἤναπτε πυρεῖον διὰ τὸ σιγάρον του.

Δὲν εἶχε παρέλθει ἡμίσεια ὥρα καὶ μυστηριώδης θροῦς ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρομον τοῦωματίου του. Αἶφνης ἡ θύρα ἐφάνη κινουμένη ἐξώθεν πρὶν δὲ ἀκόμη προσθάσῃ νὰ σπύσῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἤνοιξε ὡς δι' ἐλατηρίου, νεάνις δὲ τις μὲ μάγουσ καστανοῦσ ὀφθαλμοῦσ καὶ μὲ ὠραϊάν ξανθὴν κόμην ἔπεσε εἰς τὴν ἀγκάλην του κλαίονσα.....

— Ἐλπίς, σὺ ἐδῶ; ἀνεσώθησ μετὰ λυγμῶν ὁ Γεώργιος, μήπως βλέπω ὄνειρον; Μὲ ἀγαπᾶς λοιπόν, δὲν μὲ ἐλησμόνησες;

— Σιωπῆ, Γεώργιο, μὴ μὲ εἶπες ποτὲ ἐπι-

λήσμονα υπέλαβεν ἡ Ἐλπίς ῥιπτεμένη εἰς τοὺσ πόδας του ὅπου εὐρίσκετο μικρὸσ σκίμπος.

Ἐὰν θέλεις νὰ μὲ ὑβρίσῃσ μεταχειρίσθητι ἄλλην ὑβριν εἰπέ με ἰδιότροπον ἐγωίστριαν ἀλόκοτον ἀκόμη, ἐπιλήσμονα ἔμωσ ποτέ.

Ἐὰν ἐγνωρίζεις τὰς προσπαθείασ τὰς ὁποίας κατέβαλα διὰ νὰ διαφύγω τὴν προσοχὴν τῶν οἰκείων μου καὶ νὰ σπύσω νὰ σὲ ἴδω εὐδέποτε θὰ μὲ ὑβρίζεις τριουτοτρόπως.

—Τί δὲν εἶναι ἐγκλημα νὰ παρῶ τοὺσ ὄρκους μου νὰ ἀρνηθῶ πέντε ὀλοκλήρων ἐτῶν ἀγάπην;

Δὲν σὲ ἀγαπῶ λέγεις;

Ποῖος σὲ ἠγάπησε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον περισσότερον ἢ ἐγὼ; Δὲν σοὶ τῶ ὠρκίσθησ εἰς τοὺσ ἀστέρας, εἰς τὴν θάλασσαν τοὺσ μάρτυρας τοῦ ἔρωτός μου;

Εἶσαι πολὺ κακὸσ νὰ πιστεύῃσ τὸ ἐναντίον.

Ὁ Γεώργιος ἐκλίνη εἰς τὰ στήθη της ἐνῶ ἡ μελανὴ κόμη του ἀναδεύετο παρὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ἐλπίδος.

—Ξέρεις ὅμως Γεώργιο θὰ σοῦ ζητήσω μία χάρι. Νὰ μὴ ἐδώσῃσ τὰς ἐπιστολάσ μου καὶ τὰ ἄνθη μου· τί σὲ χρειάζονται μήπως εἶνε αὐτὰ ἰκανότερα νὰ ὁμοιοποιήσωσ τὴν ἀγάπην μου;

— Ἐλπίς μου τὰς ἔχω ἐδῶ εἶπεν ἐνῶ συγχρόνως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στήθους τὸν ὀγκώδη φάκελλον τῶν ἐπιστολῶν. Μὴ ὅμως μὲ τὰς ἀφαιρῆσ.

Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ κατὰ τὸ ἐπίγειον θὰ μὰς χωρίζει ὁ κόσμος αὐταὶ θὰ σὲ ἀντιπροσωπεύουσι. Θὰ ὁμιλῶ με αὐτὰ; ἀπὸ δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλῶ με σὲ. Πῶσ τὰς ἀγαπῶ...

Καὶ αὐταὶ! Ἐὰν τὰς ἀφήσω πουθενὰ νομίζεις ὅτι ἀκούεις ἓνα παράπονον, νομίζεις, ὅτι κλαίουν, ὅτι στενάζουσ.

Ἡ Ἐλπίς ἀπλώσασα τὴν χεῖρα προσεπάθει νὰ τὰς ἀφαιρέσῃ εἰς τὸν Γεώργιος ἐπίεζεν αὐτὰσ εἰς τὸ στήθος του.

Αἱ χεῖρες τῆς Ἐλπίδος ἐφαίνοντο ἰσχυρότεραι καὶ ἔμελλον νὰ ἀφαιρέσωσ τὰς ἐπιστολάσ τοῦ διαμαρτυρουμένου Γεωργίου ὅτε σφοδρὸσ κρότος εἰς τὴν θύραν τὸν ἀνήγειρεν ἐντρομον...

Ἐτριψε τοὺσ ὀφθαλμοῦσ προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ.

Τὸ φῶσ τοῦ ἡλίου εἰσερχόμενον διὰ τοῦ ἡ-

μιανόικτου παραθύρου διεχύνετο ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ κλινεσκεπάσματα εὐρίσκοντο ἄνω κάτω.

Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον προσπαθῶν νὰ συγκατῆσῃ τὸν νοῦν του.

— Πάντοτε τέτοια ὥρα νὰ ζυπνᾶσ ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Κώστα ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν θύραν. Μισὴ ὥρα ποῦ κτύπησε μεσημέρι.

— Ἄ! καὶ ἡ Ἐλπίδα ἐψυθίρσε ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰ Γεώργιος.

— Πάλι μὲ αὐτῆ;

— Καλὰ σοῦ τὰ κατάφερα δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἀπόψε θὰ ἐπήγατε περίπατον μαζὺ. Λησμονεῖσ ἔμωσ καυμένη ὅτι σοῦ ἐδώκα χθὲσ ἓνα σιγαρέτο;

— Τὸ σιγαρέτο ἐκεῖνο περιεῖχε ἰνδικὴν κάναβην.

— Καὶ τί εἶνε αὐτῆ ἀνυπομόνως ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Ὡ αὐτῆ φίλε μου εἶνε πρᾶγμα ποῦ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ δοκιμάζῃ μία φορὰ εἰς τὸ βίον του.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ χάσις. **Θέμις Χαλκιᾶσ**

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

—ο—

Τῆ φιλομούσῳ Δδι Ρόζα Μ.

Μοιάζ' ἡ καρδιά μου μὲ εἰκόνησ μα ποῦ σ' ἐρημόκλινοσ ὄραχνιασμένο δὲ βρῖσκεται κανένας τὸ καντύλι του ν' ἀνάψῃ τὸ αἰώνια σβυσμένο.

—ο—

Μοιάζ' ἡ καρδιά μου μ' ἀγριολοῦλοδο ποῦ σ' ἀγκαθίδεσ καὶ βάτα 'νε πνιγμένο, μοιάζ' ἡ καρδιά μου μ' ἓνα ὄργανο ποῦ σὲ γωνιά τοῦ πύργου 'νε ριμμένο.

—ο—

Κ' ὅμως ἂν τύχη καμιά χριστιανὴ ν' ἀνάψῃ τὸ καντύλι τὸ σβυσμένο, θὰ δῆ πῶσ μὲ παράπονο πικρὸ τὸ ἀναμμά της τοῦτο, πῶσ προσμένω.

—ο—

Μ' ἂν τύχη κάνα χεῖρι σπλαγχνικὸ ἀπὸ τὰ βάτα μέσα μὲ χωρήσῃ θὰ 'δῆ πῶσ τὰ σγουρά της τὰ μαλλιά εὐθύσ τὸ λούλουδό μου θὰ στολίσῃ.

—ο—

Κ' ἂν ἴσως εἰς τοῦ πύργου κεῖ τὴ σκοτεινιά,

τὸ ραχνιασμένο ὄργανο ἐγκίσῃ θὰ δῆ, ἄχ! καὶ σκοπὸσ ἀρμονικὸσ 'ς τὴ λύρα μου εὐθύσ νὰ ἀντηχήσῃ.

Κώστας Ρωμᾶνοσ

Ἡ ΣΑΒΙΝΗ

Luis Tronche

—ο—

Ὁ Παῦλοσ Βαλμὸν εἰς τὰς λέξεισ ταύτασ ὠχρίασε διότι ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Πέτροσ Μορῖνοσ ἐγνωρίζε τὰ πάντα.

— Ἄ! ἐννοῶ τώρα τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τὴν Σαβίνην ἐξηκολούθησεν ὁ τελευταῖοσ μετὰ σκληρᾶσ εἰρωνείασ. Ἀφοῦ ἀτιμάσατε τὴν μητέρα, ἀφοῦ ἀνάνδρωσ ἐγκατελήψατε αὐτὴν, ἀφοῦ τὴν ἀφήσατε νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῆσ ἀπελπισίας, ἠύρατε μίαν ὠραϊάν κόρην καλὴν, σόφρωναν, πεπαιδευμένην, τῆσ ὁποίας γίνεσθε κύριοσ ὑπερηφανευόμενοσ ὅτι εἶνε τέκνον σου, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοσ ὅστις ἐγρησίμευσεν ὡσ πατήρ ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶσ φιλονικήσῃ τὴν θέσιν, προνοήσατε τὸν τρόπον ὡστε νὰ τὸν ἀποπέμψητε μακρὰν τῆσ Γαλλίας, ἐν χώρᾳ ἐνθα ἀποθνήσκουσιν ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ. Οὕτω πᾶσαι αἱ εὐχαριστήσεισ ἰδικαὶ σας αἰ δὲ λύπει ἰδικαὶ μου! . . . Ὡ! Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ γείνη τοῦτο· ἡ στιγμή τοῦ νὰ πληρώσῃσ τσσαύτασ αἰσχροτήτασ ἔφθασε τέλος!

— Ἐχετε δίκαιον νὰ ἦσθε αὐστηροὶ; Κε Μορῖνε ἀπαντᾶ ὁ Π. Βαλμὸν διὰ φωνῆσ θρηνώδουσ καὶ ὀξείασ καὶ δὲν θὰ ἐπανορθώσω ποσῶσ τὴν ἀδικίαν μεμψῶν σου τινῶν· ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ἐπίγειον θὰ εἰπῶ εἶνε ὅτι ὅτε ἐγκατέλειπον τοὺσ Παρισίουσ ἤμην 18 ἐτῶν

προσκληθείς υπό κατεπείγοντος τηλεγραφήματος εἰς Βρέστην, ἐνθα μετὰ 48 ὥρας ἔπρεπε νὰ ἀποβιβασθῶμεν διὰ τὰς Ἀντίλλας ἢ οἰκογενειά μου καὶ ἐγὼ, ἡγνούουν τὸ ὀριζόμεναι, τὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ἡ Λουίζα Γερῶδ, ὅταν ἀνεγνώρισα τὰς ἀδικίας τὰς ὁποίας ἔσχον πρὸς αὐτὴν θὰ ἤθελον νὰ ἀνανορθώσω αὐτὰς δι' ὅλης τῆς περιουσίας τὴν ὁποίαν κέκτημαι.

— Δυστυχῶς εἶνε ἀνεπανόρθωτος, ἐπανέλαβεν ὁ Π. Μορίνος μετὰ περιφρονησεως. Ἡ Λ. Γερῶδ ἀπέθανεν ἐκ τῆς λήθης σου καὶ ἐγκαταλείψεώς σου καὶ ὠρκίσθη ἐπὶ τοῦ τάφου της νὰ τὴν ἐκδικήσω καὶ τιμωρήσω τὸν διαφθορέα της.

— Καὶ τίνι τρόπῳ ἐννοεῖτε νὰ κάμητε τοῦτο ;

— Κτυπόμενος μετὰ σοῦ καὶ φονεύων σε ἐὰν δυνθῶ.

— Μονομαχία ;...

— Ναί, μονομαχία μέχρι ἐσχάτων, μέχρι θανάτου ἄνευ χάριτος ! Ἐὰν ἦσθε ἰσχυρὸς εἰς τὸ ξίφος, γνωρίζω ἐπίσης νὰ μεταχειρίζομαι ἐν ὄπλῳ διότι ὑπῆρξα στρατιώτης. Σὰς συμβουλεύω ὅθεν νὰ μὴ μοῦ φεισθῆτε Κύριε . . . Μονὸν διότι καὶ ἐγὼ δὲν θὰ φεισθῶ ὑμῶν ποσῶς.

— Καὶ ἐὰν ἠρνούμην νὰ κτυπηθῶ, ἔνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν Σαβίνην τῆς ὁποίας ἡ τύχη φαίνεται ὀλίγον ἀπασχολοῦσά σε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ;

— Ἐὰν ἀρνηθῆτε, ὑπέλαβεν ὁ Π. Μορίνος μετὰ μειδιάματος μνησικακου, θὰ σὰς ἀκολούθησω παντοῦ, θὰ προσκολληθῶ εἰς τὰ βήματά σου καὶ πανταχοῦ περιμένετε, πανταχοῦ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐν τῷ καφενείῳ, ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνώπιον τῶν φίλων σου ἐνώπιον τῶν ἀδιαφόρων ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους νὰ σὰς ἀποκαλέσω ἄτιμον, καὶ νὰ σὲ πτύσω κατὰ πρόσωπον.

— ὦ ! ἔχετε δίκαιον Κε Μορίνε, ἔκαμην ὁ Βαλμὸν πεισθεὶς τέλος πρέπει νὰ κτυπηθῶμεν !

— Ἔστω, ἀλλὰ πάραυτα διότι περιμένω 16 ὅλα ἔτη.

— Ὁ χρόνος τοῦ νὰ διευθετήσω ζητήματά τινα καὶ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς μάρτυρας εἶνε δύο ὥραι προσθέτει ὁ Βαλμὸν παρατηρῶν εἰς τὸ ὠρελόγιον, εὐρέθητε μὲ τοὺς ἰδιικούς σας τὰς 5

εἰς τὸ δάσος Βινσέν ὀπισθεν τῆς Φαιζανδερίας.

— Θὰ εἶμαι ἐκεῖ νὰ λογαριασθῶμεν ἀπερχόμενος κατεσπευσμένως τῷ εἶπεν ὁ Μορίνος.

Ἡ Σαβίνη εἰς τὰς πρώτας φωνὰς τοῦ Π. Μορίνου προκαίθανομένη ὅτι σπουδαῖόν τι θὰ συνέβαινε μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν ἔπαυσε νὰ παίζει τὸ Κλειδοκύμβαλον καὶ τρέμουσα, ἀκίνητος εἶχεν ἀκούσῃ τὰ πάντα. Μόλις ὁ Π. Μορίνος εἶχεν ἀναχωρήσῃ αὐτὴ προστρέχει ὡς τρελλὴ πλησίον τῆς Κας Βαλμὸν καὶ τῇ διηγεῖται τὴν σκηνὴν ἣτις πρὸ μικροῦ ἔλαβε χώραν. Ἡ γηραιὰ κυρία ἐτρόμαξεν· εἰ φόβει της δὲν ἦσαν λοιπὸν μάταιοι, ἐν τούτοις ἀπεβαλλούσα τὴν ἐκπληξίν της σπεύδει πάραυτα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἄλλ' ἐκεῖνος εἶχεν ἐγκαταλείψῃ ἤδη τὸ ξενοδοχεῖον. Τί νὰ κάμη ;

Ἡ Σαβίνη παρώτρυνεν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πεδῖον τοῦ ἀγῶνος, καὶ νὰ ριφθῶσι μετὰ τῶν ξιφῶν ἐμποδίζουσαι παντὶ σθένει τὴν μονομαχίαν ἣτις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τόσον ἀπαίσιον ἐπακλουθῆματα.

— Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἀτιμάσῃ τῶν υἱόν μου παρετήρησεν ἡ κ. Βαλμὸν· θὰ εἴπωσι ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἐκ συνενόησεως μετ' αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐμποδίσω νὰ κτυπηθῇ. Καὶ εἰς γενναίους ἀνθρώπους τὸ στίγμα τῆς τιμῆς εἶνε τοιοῦτον ὥστε δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτέ. Ἀλλως τε ἡ πάλῃ βεβαίως θὰ ἀρχίσῃ ἄλλην τινὰ ἡμέραν καὶ τότε θὰ δυνθῶ ἄραγε νὰ ἦμαι εἰδοποιημένη περὶ αὐτῆς ; Ὅχι πρέπει νὰ ἐξεύρωμεν ἄλλο μέσον. Ἄ ! εἶπεν αἰφνιδίως, ὠραῖα !

Ἐσήμανεν· ὑπηρετίς τις παρουσιάσθη.

— Γρήγορα, Ἀνδρέα διάταξε νὰ ζεύξωσι τὸ ὄχημα, θὰ ἐξέλθω.

— Τί λοιπὸν θὰ πράξῃτε ; ἠρώτησεν ἡ Σαβίνη μετ' ἀνησυχίας.

— Θὰ καταγγεῖλω τὸν Μ. Μορίνον εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας ὡς φονέα τοῦ Ἰωάννου Μαρτίνου παρακαλοῦσα ἅμα αὐτὸν νὰ συλλάβῃ ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πεδίου.

— ὦ, κυρία μὴ πράξῃτε τοῦτο ! λησμονεῖτε ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ὁ προσβάλλων καὶ ὅτι ἡ κόρη του εἶνε ἡ ἐκμυστηρευθεῖσα τὸ θλιβερόν γεγονός ;

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν υἱόν μου ;

Διότι θὰ τὸν φονεύσῃ εἶμαι βεβαία ὁ Παῦλος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ. Σκέφθητι ὅτι εἶνε ὁ ἀληθὴς πατὴρ σου, καὶ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν.

Ἐλα, ἔλα τέκνον μου ἄφησε με νὰ τὸ πράξω πρόκειται νὰ ἐμποδίσωμεν σήμερον τὴν μονομαχίαν ταύτην διὰ πάσης θυσίας, κατόπιν δὲ θὰ διευθετήσωμεν τὰ λοιπά. Καὶ περιελυσομένη διὰ σιύρας ἐναγγαλιζέται τὴν Σαβίνην καὶ ἐξέρχεται.

Μεταξὺ τοῦ αἰσθήματος τῆς υἱικῆς ἀγάπης ἣτις ἀρχίζει νὰ βλαστάνῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της διὰ τὸν Π. Βαλμὸν τόσον καλοῦ ἄλλως τε καὶ ἀφοσιωμένου εἰς αὐτὴν, καὶ μιᾶς γεννηθείσης προσκολήσεως πρὸς τὸν Μορίνον ἢ δυστυχῆς Σαβίνην ἐζήτει τὴν εἰρηνοποίησιν, τῆς φοβερᾶς ἀγωνίας καὶ ὑπέφερε εἰς τὰ δάκρυα καὶ τὴν προσευχὴν. Τέλος μετὰ τὴν στιγμὴν τῆς λειποθυμίας κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίας ἀποφάσεως ἐγείρεται, καταλείπει λάθρα τὸ ξενοδοχεῖον καὶ διευθύνεται πρὸς τινὰ σταθμὸν ἀμαξῶν, καὶ ἐπιβᾶσα μιᾶς ἐξ αὐτῶν διατάσσει τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δάσος τῶν Βινκενῶν πλησίον τῆς Φαιζανδερίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΣΤΗΝ ΑΚΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

—ο—

Πῶς σ' ἀγαπῶ πῶς σὲ ζηλεύω καὶ πῶς σὲ βλέπω
[μαγεμένη]

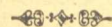
Σένα ποῦ ἔχεις τὴν κορφή σου τὴν ὀλοπράσινη γυρ-
[μένη]

Στὸ μυρωμένο τὸν ἀγέρα ποῦ τῇ δροσιά του σοῦ χα-
[ρίζει]

Ποῦ λόγι' ἀδιάκοπα σοῦ λέει καὶ μυστικὰ σοῦ ψυθυ-
[ρίζει]

Ποῦ σοῦ χαδεύει τὰ κλωνάρια καὶ τραγουδεῖ γλυκὸ
[τραγουδι,

Ποῦ τὸ καθένυ φίλημά του γίνεται κάτασπρο λουλοῦδι.

Πές μου δενδρὶ ἀγαπημένο, πές νὰ χαρῆς τὴν ὠμορ-
[φιά σου]

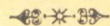
Πονεῖς καὶ σὺ ὡσὰν ἐμένα ποῦ κιτρινίζουν τὰ κλαδιά
[σου ;

Ποῦν' τὰ λουλοῦδία σου ποῦ πρώτα σὲ στόλιζαν μὲ
[τόση χάρι ;

Μήπως αὐτὸς ποῦ στᾶχε δώσει μήπως αὐτὸς ποῦ τᾶ-
[χει πάρῃ ;

Βλέπω τὰ φύλλα σου νὰ πέφτουν νὰ ἀνεμίζουν σκορ-
[πισμένα

Ἔτσι κ' ἐγὼ τὰ δνειρά μου τᾶσθυσσα ὅλα ἕνα ἕνα. .

Τᾶσθυστα ὅλα. . ὀρφνευμένη νοιώθω πῶς ἔμεινε ἡ καρ-
[διά μου

Σὺ εἶδες τὸ πρώτο γέλιο μου, τώρα, ἰδὲς τὰ πρώτα
[δάκρυά μου.

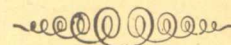
Σκόρπια συντρίμμια θὰ γινούνε οἱ πόθοι μου καὶ ἂν
[σημάδι

Στὴν πονεμένη τὴν ψυχὴ μου ἔμεινε, τώρα τὸ σκοτάδι
Θὰ τὸ σκεπᾶσῃ ἡ καρδιά μου δὲν θὰ κτυπήσῃ ποιά
[στὰ στήθεια

Ψεύτικ' ἀγάπη δὲν γνωρίζει γιὰ τὴν ἀγάπη σὲ
[στὰ λήθειαι.

Βῶλος 5 7βρίου 1899.

Θάλεια.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΝ

—ο—

Τὸ νὰ μεταβάλῃ κανεὶς μελάνην εἰς ὕδωρ εἶνε ἀδύνατον· ἐν τούτοις ὅμως ὡς κατωτέρω θὰ ἴδῃτε εἶνε εὐχερέστατον ν' ἀπατήσῃτε ὀλόκληρον πλήθος καὶ ἀντὶ τῆς ἐν τῷ ποτηρίῳ πρὸ ὀλίγου μελάνης νὰ παρουσιάσῃτε ὕδωρ· τὸ παίγνιον τοῦτο εἶνε θεαματικώτατον καὶ ὀπουδήποτε τὸ ἐκτελέσῃτε θὰ ἔχῃτε ἀθρόους τοὺς θαυμαστάς καὶ τὰ χειροκροτήματα. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν λάβετε ποτήριον τοῦ ὁποίου τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν καλύψατε διὰ τσόχας μαύρης, πληρώσατε τὸ ποτήριον ἄχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου τῆς τσόχας, ὕδατος καὶ θέσατε ἐντὸς μικρὸν ἰχθύν· εἰς ἀπόστασιν καὶ 4 ἀκόμη βημάτων τὸ ποτήριον φαίνεται πλήρες μελάνης· ὅπως δὲ τρανώτερον πεισθῶσι περὶ τούτου οἱ θεαταί σας, ἔχετε ἔτοιμον ἐν ἐπισκεπτῆριον τοῦ ὁποίου ἡ μία ὄψις νὰ εἶνε μέχρι τοῦ ἡμίσεως βεβαμένῃ διὰ μελάνης, εἰς τρόπον ὥστε δεικνύοντες τὴν ἄλλην ὄψιν ἣτις θὰ εἶνε λευκὴ ὁ θεατὴς νὰ πείθεται, μετὰ ταῦτα ἀφ' οὗ ἐμβαπτίσῃτε τὸ

ἐπισκεπτήριον ἐντός τοῦ ὕδατος καὶ στρέψετε ταχέως αὐτὸ ἀντιθέτως, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐβάφη ἐντός τῆς μελάνης. Ἐνῶ οὕτω θὰ εἶνε προκατειλημμένον τὸ κινδόν, σεῖ; ἐξάγετε μανδύλιον δι' οὗ καλύπτετε ὀλόκληρον τὸ πότηριον, ἀφ' οὗ δ' ἀραιρέσητε βιαίως τὸ μανδύλιον θὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῶν θαυμαστών σας τὸ ποτήριον πλήρες ὕδατος ἐν ᾧ θὰ πλέη ἰχθύς· τὸ μανδύλιόν σας ὅμως θέτετε ἀμέσως εἰς τὰ θυλάκιά σας καθ' ὅσον ὡς ἀντελήφθητε μετ' αὐτοῦ χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ σας ἐννοήσω ἀφγρέσατε.... τὴν μαύρην τσόχαν!

Fra Diavolo.

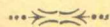
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Ἡ μεγαλειτέρα

κλίμαξ τοῦ κόσμου εὐρίσκεται εἰς μίαν μικροτάτην ἀλλὰ γνωστοτάτην νῆσον, εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην ἢ κλίμαξ αὕτη ἔχει 800 βαθμίδας, ἀληθῆς κλίμαξ τοῦ Ἰκκῶδ' ἀντὶ ὅμως ν' ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνέρχεται εἰς ὑψηλότετον βράχον, κάτωθεν τοῦ ὁπίου βλέπει κανεὶς τὴν πρωτεύουσαν Jamestown συνεσφηνωμένην μεταξύ βράχων καὶ κρημνῶν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς..

Ἀφ' οὗ τέλος πάντων κατορθώθη τις ν' ἀνέλθῃ τὰς 800 ἐκείνας βαθμίδας τῆς φοβερᾶς ταύτης κλίμακος δύναται νὰ ἴδῃ ὅλην τὴν κάτωθεν πεδιάδα καὶ τὴν ὁδὸν ἧτις φέρει τὸν τελημῆρον ἐπισκέπτῃν μέσῳ σκιερῶν ἰτεῶν πρὸς τὸν τύμβον ἐκείνον ὑπὸ τὸν ὁπίου ἐκοιμήθη μέχρι τοῦ 1840 ὁ μέγας ἐκείνος κατακτητῆς ὅστις κατέπληξε τὸν κόσμον μετ' ὅσων τῶν νικῶν του.

Οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζιζάνιον τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ὃ Ἐρως κατοικεῖ οὐχὶ μόνον εἰς τὰς καρδίας τῶν γαλῶν, τῶν περιστερῶν, τῶν ἀλεκτόρων ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν... καρκίνων! Εἶνε ἀληθὲς ἀληθέστατον ἄγγλος

τις ἐπιστήμων ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως περίεργον μελέτην περὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῶν καρκίνων. Οὕτω λοιπὸν εὐθὺς ὡς ἴδη ἐκείνην μακροθῆν ἀνέρχεται ὁ ἐρωτευμένος μας εἰς λίθον καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἀρχίζει... τὸν χερὸν καὶ ἐξ ακολουθεῖ μέχρις οὗ τὸν ἀντιληφθῆ καὶ γρητεύσῃ ἐκείνην μετ' ἡμῶν εὐστροφον... γρηγόρητά του καὶ ἐάν μὲν δὲν ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου πίπτει κατὰ σκοπὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέρχεται ταχέως εἰς τὴν κρύπτῃν του ἐκνύμῳ τύχῃ τοῦ ποθομένου τείνει τρόπον τινα... τὸν βραχίονά του εἰς ἐκείνην, ὅπως μετ' αὐτῆς χρεύσων καὶ... εὐρωπαϊκόν. Ὡστε αὐτὸς ὁ ἔρως δὲν ἔχει ἀφήσῃ καρδίαν γιὰ καρδίαν ἀκαταίτητον, ἀλλ' ἐρωτῶμεν στήν καρδίαν ἀληθῶς κατοικεῖ ὁ ἔρως ἀφ' οὗ κατὰ τὸν Δαρβίνον καὶ τὰ... φυτὰ ἐρῶνται;

Μυστήρια

εἶναι ὁ τίτλος Ὀρησκευτικῶν παραστάσεων· κατὰ τὸν μεσαίωνα δὴλον ὅτι εὐγενῆς, χωρικός, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ καὶ ἐν γένει πᾶς πεπαιδευμένος καὶ ἀπαιδευτος προσέτρεχεν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως του ἐνθα καθ' ὠριμένης Ὀρησκευτικᾶς ἐορτᾶς παριστάνοντο ἐν ὑπαίθρῳ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἢ ἐπεισόδια εἰς τὸν βίον ἀγίου τινός.

Ἄλλ' ὁ μεσαιῶν φαίνεται ὅτι δὲν παρῆλθεν εἰσέτι καὶ ἰδοὺ εἰς τὸ Ὀσβεραμέργον ὅπου ἐκ παραδόσεως, ἢ πίστεως, ἢ ψυχῆ ὀλόκληρος τοῦ μεσαιῶνος ζῶσιν. Εἰς τὸ Καντόνιον τοῦτο τῶν Βαυαρικῶν Ἄλπεων ἢ παράστασις ἐνός μυστηρίου εἶνε ὡς ἦτο καὶ τότε γεγονός ἐθνικόν.

Τὸ Ὀσβεραμέργον κατοικοῦσιν ἄνθρωποι εὐσεβεῖς, φύσεως ποιητικῆς καὶ ἔχοντες ὡς μόνην ἐνασχόλησιν νὰ σκαλίζουν ἀγίας εἰκόνας ἐπὶ ξύλων· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι μετ' ὀλίγον σθεναρὸν μετὰ μακρὰν κόμην καὶ γενειάδα ὑπενημιζόντες μεσαιωνικούς καλλιτέχνους, ἀποτελοῦσι τὸν θίασον τῆς παραστάσεως τοῦ «Μυστηρίου.»

Ἡ παράστασις τοῦ «Μυστηρίου» ἔλαβεν ἀρχὴν ἐκ τοῦ ἐξῆς: ὅτε μετὰ τὸν Σουηδικὸν πόλεμον (1633) ἐνέσκηψε πανώλης, οἱ κάτοικοι τοῦ καντονίου τούτου ὠρκίσθησαν νὰ παριστάνουσι ἀνά δεκαετίαν τοὐλάχιστον τὰ Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἐάν ἢ ἐπιδημία κατέπαυσεν. Ἡ νόσος

ΣΟΦΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

— Ἡ ἐρωμένη εἶνε χρυσῶν ποτήριον ἐξ οὗ πίνομεν τὴν ζωὴν — καὶ τὸν θάνατον.

— Ἡ γυνὴ ἧτις φροτίζει ν' ἀρέσῃ εἰς πάρτασ βαίνει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀστασίας δι' αὐτὴν δὲ τὸ μόνον φάρμακον εἶνε ἡ περιφρόνησις.

— Ἡ ἐναρετωτέρα γυνὴ ἔχει τὸν ρικητῆρ της. Ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ εἶνε ἐνάρετος σημαίνει ὅτι ἀκόμη δὲν ἐδέθη ὁ ρικητῆρ της.

— Οὐδὲν ὠφελιμώτερον πρὸς διατήρησιν τοῦ σώματος ἢ τὸ μὴ ἔχειν καρδίαν.

ΓΕΛΩΤΕΣ

Εἰς τὴν ἐνορίαν.

Ὁ ἱεροκῆρυξ ἔμιλει παθητικώτατα ὅτε πάντες κλείουσι μόνον ὁ Φαρκίς δὲ κλείει μόνον αὐτὸς μένει ἀπαθής.

— Διατί δὲν κλείεις τὸν ἡρώτησον;

— Καὶ δὲν ξεύρετε ὅτι ἀνήκω εἰς ἄλλην ἐνορίαν;

Συγγραφεὺς καὶ Ἐκδότης.

Ὁ Συγγραφεὺς Διδασκὸς μεταβὰς πρὸς τὴν ἐκδότην τοῦ διὰ τυπογραφικὰς διορθώσεως εἶρε αὐτὸν ἀσχολούμενον εἰς τὸ νὰ ἐδουλῇ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐκδότης ἐβράδυνε πολὺ ὁ Διδασκὸς ἔλαβε τὸ ἔνδυμα ὅπως τὸν βοηθήσῃ. Ἄλλ' ὁ ἐκδότης τοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ.

— Μὴ με ἐμποδίζετε εἶπεν ὁ φιλόσοφος καθ' ὅσον δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος συγγραφεὺς τοῦ ἐν ὀύω βιβλιοπώλην.

Ἐν τῷ σινοπωλείῳ.

Ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ σινοπωλείου κάθηται τέσσαρες δαιτυμόνες διαπραγματευόμενοι μετὰ τὴν εὐωχίαν τὴν πληρωμὴν τοῦ γεύματος, πρὸντος τοῦ ὑπηρέτου ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον ὁ δεύτερος τὸν ἐμποδίζει λέγων ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ πληρώσῃ ὁ τρίτος δεικνύει τὴν αὐτὴν προθυμίαν ὁ δὲ τέταρτος λέγει.

— Διατὶ νὰ συμφωνήσωμεν πρέπει νὰ θέσωμεν κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑπηρέτου καὶ ὅποιον

ἔπαυσε καὶ μετ' ὀλίγον εἰδίδετο ἡ πρώτη ἐν ὑπαίθρῳ παράστασις. Τὸ ὑπαίθριον ὅμως αὐτὸ θέατρον μετ' ὀλίγα ἔτη μετετράπη εἰς εὐρείαν εἰκοδομητὴν ἐκτισμένην διὰ σιδηρῶν καὶ πλίνθων.

Δεξιὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπάρχει τὸ πρακτώριον, ἀριστερὰ τὸ ἀνάκτορον τοῦ Καϊάρα, εἰς δὲ τὸ βάθος ἀπκλῶς σκιαγραφεῖται ἡ Ἱερουσαλίμ. Αὐτὴ εἶνε ἡ σκηνὴ ἐπὶ τῆς ἠπείρας παριστάνται ἢ εἰσοδος τοῦ Χριστοῦ εἰς Ἱερουσαλίμα ἢ σύλληψις καὶ παρουσίας εἰς τὸν Πιλάτον, ἢ διδασκαλίαν, ἢ σταύρωσις καὶ τέλος μέσῳ ἀκτινοβόλου ἀποθεώσεως ἢ Ἀνάστασις. Τὸ θέαμα διηρημένον εἰς 7 πράξεις· διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 8 πρωϊνῆς μέχρι τῆς 6ης ἑσπερινῆς.

Προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἠθροποιῶν ἠρεῖομεν ν' ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶνε τέλειοι, διότι γυμνάζονται ἐπὶ ἡλοκλήρους μῆνας.

Ἰδίως ὁ ρόλος τοῦ Χριστοῦ κίττειται σχεδὸν πάντοτε θαυμασίως, ἂν καὶ ἀπικιτῇ μεγάλην ψυχικὴν δύναμιν καὶ ὑπερβιτῇ αἰσθανόμενον μέρος τῶν Παθῶν ἢ ὅρα πρὸ παντός τῆς σταυρώσεως εἶνε ἡ ὀδονηροτέρα. Εἶνε δὲ ὑπερτέρα πάσης ἐκκλησίας καὶ θεάτρον νὰ βλέπῃ τις τὸν φοβερὸν ἐκείνον λαὸν τῶν Ἰουδαίων τὸν ὁπίου ἀντιπροσωπεύουσιν 800 ὄλα πρόσωπα ἐπὶ τῆς σκηνῆς δαιμονιωδῶς φωνάζοντα πρὸς τὸν Πιλάτον «ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτόν.»

Ἡ φήμη τῶν παραστάσεων τούτων δικαίως ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς Βαυαρίας καὶ προσεῖλκυσε τόσους ξένους οὕτως ὅτε κατὰ τὸ 1900 τὸ μικρὸν τοῦτο καντόνιον τῶν Βαυαρικῶν Ἄλπεων νὰ ἀριθμῇ ὑπὲρ τὰς 400 χιλιάδας ξένων καὶ ἰδίως Ἀγγλῶν καὶ Ἀμερικανῶν περιέρχων. Ἐνεκα τῆς συρροῆς ταύτης αἱ παραστάσεις εἰδονται νῦν συχνότερον οὕτως τὸ 1900 ἀπὸ τὸν Μάιον μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου ἐδόθησαν 28 παραστάσεις. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τὰ εἰσιτήρια τῶν ἠπείων ἢ τιμὴ ἦτο ἀπὸ 2—10 μάρκα ἀπέφερον κέρδος 1,141,300 μάρκα ἧτις 2,282,600 δραχμ. περίπου. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅμως ὅτι ἡ κοσμοπλημμύρα αὕτη καὶ ὁ πλοῦτος δὲν θὰ μεταβάλλωσι τὸν ἰδιωτικὸν καὶ εἰκογενειακὸν μάλλον χαρακτῆρα τῶν ἠπείων ἀνολέθρως μέχρι σήμερον διατηρεῖ τὸ «Μυστήριον.»

ούτος συλλάβη αὐτὸς πρέπει νὰ πληρώνη.

Ἡ ἰδέα ἐγένετο δεκτὴ.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς ἐπιλάφει ἐν τῷ σκότει οὐ εἶς μετὰ τὸν ἄλλον ἀπῆλθον. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ ξενοδόχος ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς συλλαβῶν αὐτὸν τῷ ἐφάναζε

— Τέλος πάντων σὺ θὰ πληρώσης τὸ γεῦμα.

Δὲν ἤπατάτο !

Διάλογος.

— Πόσον ἐτῶν εἶνε ὁ Κ ;

— 32 ἀναμφιβόλως.

— Πῶς τὸ ξεύρεις ;

— Μοῦ τὸ ἔχει πῆ-ὁ ἴδιος πρὸ τριῶν ἐτῶν.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Συνταγὴ πρὸς λεύκανσιν τῶν ὀδόντων.

Λάβετε φλοιὸς ὧν θέσατέ τους ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καοῦν καλῶς, κοπανίσατέ τους διὰ νὰ γίνουσι κόνις πολὺ λεπτὴ καὶ τρίψατε δι' αὐτῆς τοὺς ὀδόντας, εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ ἀκινδυνωδέστερον καθάρισμα τῶν ὀδόντων διότι δὲν καταστρέφει τὴν ἀδαμαντίνην αὐτοῦ, ἐνῶ τὰ τεχνιτὰ φάρμακα περιέχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀξέα, τὰ ὁποῖα εἶνε καταστρεπτικώτατα διὰ τοὺς ὀδόντας.

Σαλβατόρος.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Λύσεις.

Αἰτωλικόν.

Ἐρῶς ἀπῆντησαν εἰ ἐξῆς Ἀκᾶς Ἀλ. Κόττας, Ζέφυρος, Σ. ἢ Λεσβία, Θεορ. Φυλλίδος καὶ Δάντης.

Ἐν Ἡγεμῶν Μ. Μάγος ἀπονέμει τὸ βραβεῖον εἰς τὴν Θεορ. Φυλλίδος.

Προτεινόμενα.

Αἰνίγμα

Μόνον ἑπτὰ γράμματα μ' ἀποτελοῦνε καὶ εἰμ ἓνα λούλουδο μικρὸ-μικρὸ ὅσαι θελήσουνε γιὰ νὰ με ἰδοῦνε καιρὸ ἄς μὴ χάνουνε νὰ με ζητοῦνε στὴ λίμνη ἄς τρέξουνε καὶ στὸν ἄγρο.

Μ' ἂν ὄλωσ' ἐξαφνα φίλε θελήσης
τὸ πρῶτο γράμμα μου ν' ἀποκοπῆ
καὶ ἄλλο πάραυτα σὲ με χάρισης
εὐθὺς στὰ χερίά σου θεὸ νὰ κρατήσης
πολέμου μάχαιρα καὶ φονική.

(Χλωμὸς Τραγουδιστής).

Εἰς τὸν λύτην δεθήσεται μία φιάλη ἐκ τοῦ ἐξαίρετου εἴνου τῶν Καταστημάτων «Νεμέα.»

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

— ο —

Ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν ὁ Λορδ. Βύρων μετὰ τὴν Πάλλ. καρδίαν ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναυάρρας μετὰ τὴν Χρυσυλλίδα, Β. τῆς Λήθης, Νουμφαίαν καὶ Ἀγγέλαν ὁ Γαλ. ὄρμος μετὰ τὴν Μαρκελίαν, Θεορ. Φυλλίδα, Ἀπ. Εὐτυχίαν, Ἑλλ. Ναυαρχίδα, Τρ. Σελήνην καὶ Παλ. καρδίαν ὁ Φιλήμων μετὰ τὴν Ἑλ. Ναυαρχίδα Ν. τῆς Κούλουρης, Νουμφαίαν, Ἑλληνίδα ποιήτριαν, Παρ. ἀκτῖνα καὶ Ε. Κρήσαν ὁ Προμηθεὺς μετὰ τὴν Ἀλλ. Εἰμαρμένην, Ἀφροδίτην, Χρ. ἀστέρι, Χρυσυλλίδα καὶ Ἀρχιζιζάνιον ὁ Σαλβατόρος μετὰ τὴν Θεορ. Φυλλίδα, Ὁ. πλάτα, Μενεξένιον. Βασ. τῆς Λήθης, Παλ. καρδίαν, Ε. Κρήσαν, Ἀλ. Εἰμαρμένην καὶ Μαρκελίαν ὁ Fra Diavolo μετὰ τὴν Β. τῆς Λήθης, Ἀλ. εἰμαρμένην, Παλ. καρδίαν, Misse Nevil, Θεορ. Φυλλίδος, Ἀλ. Κότταν, Ε. Κρήσαν, Μ. Μάγον. Λατρ. τῶν Κρίνων, καὶ Σαλβατόρον ὁ Σατανᾶς μετὰ τὴν Ἀρχιζιζάνιον, Μενεξένιον, Ἀλ. Βισπόρου Ε. Μάγισσαν, Θεορ. Φυλλίδος καὶ Ἀλ. εἰμαρμένην ἢ Θεορ. Φυλλίδος μετὰ τὸν Ἄνδρ. Λεκουβέρ, Μ. Δ. Ι. Δ. Μόντες, Ἐρ. ἀστέρα καὶ Χ. Τραγουδιστήν ὁ Μ. Μάγος μετὰ τὴν Σ. τὴν Λεσβίαν Πριγ. Σοφίαν καὶ Κατσαρῆν Ἐαντομάλαν ὁ Φιλ. Κρῆς μετὰ τὴν Φιλ. Κρήσαν καὶ Φυλλίδα (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσι.)

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν ὁ Σατανᾶς μετὰ τὴν Μαρκελίαν, Φυλλίδα καὶ Θεορ. Φυλλίδος ἢ Πάλλ. καρδίαν μετὰ τὴν Μυστηρ. σιγῆν, Ἑλ. ποιήτριαν Ἑλλ. ναυαρχίδα (δι' ὅσων τευχῶν ἐπιθυμοῦσι) Ε. Κρήσαν, Γλ. Ἀθηνᾶν καὶ Τροφώνιον ὁ Φιλήμων μετὰ τὸν Μυσ. Μάγον, Φυλλίδα, καὶ Nisse Nevil ἢ Θεορ. Φυλλίδος μετὰ τὸν Ἰατρὸν τῶν συνδρομητῶν, Λ. τοῦ ἀπείρου καὶ ὅμα εἰμαρμένης ὁ Fra Diavolo μετὰ τὴν Ἑλ.

ναυαρχίδα. Ἀρχιζιζάνιον, Ἑλ. ποιήτριαν, Ὁ. πλάτα, Ἀλ. εἰμαρμένην, Νουμφαίαν καὶ Μαρκελίαν, ὁ Λ. τοῦ ἀπείρου μετὰ τὴν Νουμφαίαν, Β. τῆς Λήθης καὶ Ἑλ. ναυαρχίδα ὁ Ἀλέκτορ Κόττας μετὰ τὴν Ἑλ. ναυαρχίδα, Νουμφαίαν, Μενεξένιον Ἀλ. εἰμαρμένην καὶ Παρ. ἀκτῖνα ἢ Πριγ. Σοφίαν μετὰ τὸν Λ. τοῦ ἀπείρου, Χλ. Τραγουδιστήν, Ι. τῶν συνδρομητῶν καὶ Μ. Β. Ι. Δ. Μόντες ὁ Λ. τοῦ ἀπείρου μετὰ τὴν ὤρ. Καστανήν.

Ἐξεδόθησαν τὰ νέα μικρομνημύματα καλλιτεχνικώτατα καὶ με ὠραίας πρωτοτύπους ἐρωτήσεις.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

— ο —

Σ. Μπόγδανον Λαύριον Δελτάριον σας ἐλήφθη, ἐκφράζομεν προκαταβολικῶς τὰς εὐχαριστίας μας. — Δ. Τσιρινδάνην Ρέθυμον. Ἡ τελευταία ἐπιστολή σας μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ἔχομεν ἐν Ρεθύμῳ ἓνα τῶν καλλιτερώων μας φίλων, εὐχαριστοῦμεν ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐνώσει τῆς ἐργασίας θὰ παρέξητε εὐγενεστάτην ἐκδούλευσιν πρὸς τὴν «Φυλλίδα ἧτις καὶ δημοσίᾳ σας συγχάριε διὰ τὰ φιλόμουσα αἰσθηματικά σας. — Σ. Βλάχον, Φ. Τσιτσέλην καὶ Γ. Δρακόπουλον, Ἀργοστόλιον Συνδρομὰί σας ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν — Γ. Γιαννουλάττον Ἀργοστόλιον Μετ' ἀπορίας ἐμάθομεν ὅτι ἀπεστείλατε τὴν συνδρομὴν σας ἐν ᾧ ἡμεῖς τριαυτὴν δὲν ἐλάβομεν ἐν Ἀργοστόλιῳ ἀντιπροσώπως μας τυγχάνει ἢ Δεσποσύνη Ἑλένη Λευράγκα πρὸς τὴν ἡδύνασθε νὰ πληρώσητε ἄλλως ἔπρεπε νὰ στείλητε αὐτὴν ἀσφαλῶς οὐχ' ἤττον εἴμεθα πρόθυμοι νὰ συμμορφωθῶμεν μετὰ ὅτι ἤθελε σας φανῆ εὐλογον. — Δ. Πολυχρονόπουλον Ἐνταῦθα. Τὰ πρὸς τὸν κ. Μ. Μπρατόπουλον φύλλα, ἐστάλησαν μετὰ τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως εὐχαριστοῦμεν — Λ. Πολιουδάκην Χανία ὁ τεύχη Λευκῶν μικρομνημύτων ἐστάλησαν ἐλάβετε ; — Ἑλ. Ναυαρχίδα 10 τεύχη Λευκ. μικρομνημύτων ὡς καὶ ἡ παραγγελία σας ἐστάλη ἐπὶ συστάσει, ἐλάβετε ; Σήμερον σας ἀποστέλλομεν 10 τεύχη νέων μικρομνημύτων. — Στέφ. Δικμαντώνιον Ἐνταῦθα. Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀκόμη αἰτία ἧτις νὰ σας ἀπέκλειε τῶ «Ποιητικῷ διαγωνισμοῦ» οἱ εὐγενεῖς τρόποι σας θὰ μᾶς ἠνάγκιζον νὰ σας ἐπιτρέψωμεν τὴν συμμετοχὴν ἀποστείλατε καὶ σας εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν. — Ι. Ἀθανασιάδην Ρέθυμον ὅλη ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἐπέσθημεν πλέον ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ σαθροῦ τα

χυδρομικῆς ὑπηρεσίας θέλομεν φροντίσῃ ὁμοῦς δεόντως. — Δάντην Ἐνταῦθα. Συμφώνως μετὰ τὸν κανονισμὸν τῆς ἀλλαγῆς ψευδωνύμων δύνασθε ὁρᾶτε κανονισμὸν. — Κ. Κυκεμικιζάκην Χανία. Χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Λίγω σαθροῦς ἀθνεῖας ὁ κ. Α. Πολένης ἀνεχώρησεν ἐκ Ρεθύμνου, ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου ἀνταποκριτοῦ. Πρὸς τὸν κ. Πολένην διὰ τὰς πολλαπλὰς ὑπηρεσίας ἃς μᾶς παρέσχεν δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας, εὐχόμενοι συνάμα καλὴν ἀνάρρωσιν.

— Τὴν ἀνωτέρω ἀντιπροσωπεῖν ἀνάλαβε ὁ κ. Ἀλ. Ζαννιδάκης.

— Ἀνταλλάττω, εἰκονογραφημένα δελτάρια μετὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν Διεύθυνσις κ. Ἰωάννην Βούκραν ὁδὸς Στουρνάρων 45 Ἀθῆνας. Ἀπάντησις ἡγγυθμένη.

— Ὁ φίλεργος νέος Ἰωάν. Θεολογίτης ἤνοιξε κληρονομασίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους πλησίον τῆς Τραπεζῆς Ἀθῆνων. Τὸ κληρονομασίαν τοῦ ὁ φιλόπνοος νέος ἐκόσμησεν μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν καλλιτεχνίας, καὶ ἐπλούτισε μετὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν κληρῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ ἀπὸ ὅλους ἄφ' οὗ ἔχει τὰ προσόντα νὰ ἰκανοποιήσῃ καὶ τὸν πλέον ἰδιότροπον θεορ. ριακλήν.

— Ὅλοι καὶ ὅλες ἡ Πειραιώτισσες τρέξετε νὰ βγάλτε τῆς φωτογραφίας σας εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον τῶν Ἀδελφῶν Βούλγαρη ὁδὸς Θεμιστοφύλου 5.

Ἰδιαιτέρα σύστασις : 6 φωτογραφίας ὄραχ. 2.

— Μικρομνημύματα μετὰ μικρὰς ἀκουαρέλλας λεπτὰ 25 καὶ λευκὰ τοιαῦτα λ. 30.

— Ἐν Λαρίσση τυγχάνει ἀντιπρόσωπος τῆς «Φυλλίδος» ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος δημοσιογράφος.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Κεφαλληνιακὰ σύμμικτα» ὅσον οὐκ ἐκδοθήσεται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὑπὸ τοῦ λογιῶν κ. Ἡλίας Τσιτσέλη βιβλίον περιέχον χωρογραφικὰς σημειώσεις, βίους διαφόρων διαπρεπῶν Κεφαλλήνων κλπ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ ἐγκόλιον παντὸς φιλομαθοῦς καὶ ἰδία παντὸς Κεφαλλῆνος.

«Μοῦσα» ἐξεδόθη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ ἔτιω περιοδικοῦ μετὰ ὕλην ἐπαγωγὸν καὶ ποικίλην διευρυμένον ὑπὸ τοῦ κ. Ἐπιφανιάδου.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ἡ μετάδοσις τόνων καὶ τόνων νεκράτων κατὰ μέρος ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ πλύσιμον τῶν ἀσπερρούχων μετ' ἄλλων μεμελυσμένων. Λοιπὸν ἀνάγκη νὰ πλένετε τὰ ροῦχά σας ἐντὸς τῆς οἰκίας σας πρᾶγμα δύσκολον καὶ ἐπίπονον διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους. Καὶ ὅμως

Ἡ ΑΔΕΣΣΙΒΑ "ΦΟΙΝΙΞ,"

πλένει ὅλα τὰ βαμβακερὰ, τὰ μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀσπέρρουχα λευκὰ καὶ χρωματιστά,

ΧΩΡΙΣ ΣΑΠΟΥΝΙ, ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΚΙΝ, ΧΩΡΙΣ ΒΟΥΡΓΑ

Εἶναι ἠγγυμμένη ἀνευ χλωρίου, ἡ δὲ μεγαλειτέρα μπουγάδα τελειώνει αὐθημερόν καὶ μὲ πλὴν ὀλίγας διατιπώσεις. Εἶνε οἰκονομικώτερα δὲ πὸ αὐτὸ σύνθετος πλύσιμον κατὰ 60)οο.

ΤΡΟΠΟΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ

Μουσκεύετε ὅλα τὰ ροῦχα μαζὶ, μάλλινα, βαμβακερὰ μετοξωτὰ, ὄσπρα καὶ χρωματιστὰ σὲ κρύο νερὸ, πόσιμον ἢ μὴ ἀδιάφορον, ἀπὸ 3—6 ὥρας ἀναλόγως τοῦ κaire, τὸν ὅποιον ἔχετε διαθέσιμον.

Λιώνετε σὲ ζεματιστὸ νερὸ 1 πακέτο ἀλεσσίβας καὶ τὴν χύνετε μέσα στὸ καζάνι. τὸ ὅποιον θὰ ἔχη 3 ντενεκέδες τοῦ πετρελαίου νερὸ χλιαρὸ. Ρίπτετε μέσα στὸ καζάνι, ὅλα τὰ ἄσπρα καὶ βαμβακερὰ ροῦχα, καὶ τὰ ἀφίνετε 1 ἕως 1)2 ὥραν νὰ σιγοβράσουν ἐλαφρὰ. Κατόπιν πέρνετε αὐτὰ τὰ ροῦχα στὴ σκάφη μαζὶ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασεν μέσα καὶ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ, μὲ τὴν σαπουνάδα ποῦ κάνει τὸ ἴδιον τὸ νερὸ, τὰ ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ, τὰ λουλακίζετε καὶ τελειώνει ἡ μπουγάδα.

Τὰ Μάλλινα, τὰ χρωματιστὰ καὶ τὰ μεταξωτὰ ἀπὸ μουσκέψουν δὲν τὰ βράζετε ἀλλὰ ἀπλούστα τὰ τρίβετε μόνον ἐλαφρὰ μὲ τὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ ποῦ ἔβρασαν τὰ ἄσπρα ροῦχα, ἔπειτα τὰ ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ γίνονται ὁλοκάθαρα.

Στὸ νερὸ ποῦ θὰ περιστέλλῃ μέσα στὸ καζάνι ρίπτετε ὅλαια τῆς πατσαβοῦρας τοῦ μαγειριοῦ, τὴν ἀφίνετε 1 1)2 ὥρα μέσα, κατόπιν τὰς τρίβετε μὲ τὸ ἴδιον νερὸ, τὰς ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ καθαρίζουν ἐξοίρετα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Χοιρινῶς παρὰ τῷ κ. Γ. Ν. Ἰωαννίῃ εἰδὸς Αἰέλου ἀρ. 177 εἰσοδος ἐκ τῆς Σποῆς καὶ λιανικῶς εἰς τὰ καταστήματα Κων. Θανοπούλου, Γουλιέλμου, Πανελληνίου Ἀγορᾶς, Ἀκριεῦ καὶ Μολικιπούλου, Θεμισσοῦ, Χαζ, Σπουλιεπούλου, Κρυστάλ, Σεκκῆ, Κ. Χριστοπούλου κλπ.

Ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῷ κ. Ε. Δημητριάδῃ, Στὰ Ριζάρη ἀριθ. 5

Ἐκάστον πακέτον δρχ. 1.20

NEMEA

13 Ὁδὸς Μητροπόλεως 13

ΟΙΝΟΙ

ΕΠΡΟΙ, ΓΛΥΚΕΙΣ, ΦΙΛΕΡΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Ἐκτυποῦνται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

πρὸς δρχ. 2 τὰ 100, καὶ 1,25 τὰ 50

Τύποις Ἀθηναϊδός